

VILÁGPÓSTA

Újfolyam, I. évf., 2. sz.

A verbita missziós szervezetek lapja

2005. nyár

**Az egyház él,
az egyház fiatal**

Missziós imaközösségek – Verbita baráti kör – Hírek a világmisszióból

A jézusi egységre törekedve

Akkor alakult meg ima-közösségünk, amikor 2003-ban

Fliszar Károly esperes-plébános úr városunkba hívta a verbítákat lelki napok tartására. A város különböző plébániáiról gyűlik össze kéthetente a misszió ügyét fontosnak érző húsz-huszonöt hívó a Jézus Szíve-tempлом oratóriumában.

Szívből örülünk a *Világpostának*, mert közösségünk már vágyott az ilyen jellegű tájékoztatásra. Az oldalcímek, témák megválasztása nagyon tetszik. Reméljük, hogy több példányt is kapunk majd. Szívesen terjesztjük.

A tartományfőnök bátorítását köszönjük, miszerint a rendtagok kezdetben nemcsak belekiesztettek, de úton is vannak velünk a közös ügy szolgálatában. Szeretnénk kiemelni a főszerkesztő, *Szerdahelyi Csongor* (az *Új Emberből* régi ismerős) beköszöntőjéből három mon-

datot. Ugyanis ezt fedezzük fel egyre jobban mi is, csak nem tudtuk volna ilyen szépen megfogalmazni:

„Az egyház mindenhol ugyanaz, pedig mindenhol más. Éppen ez az egyetemesség és egyidejűleg megtapasztalható ízig-vérig helybeliség teszi egyedülállóan gazdaggá és széppé. Ezzel az ugyanaz és mégis egészen más, illetve egészen más, de mégis ugyanaz élménnyel nem lehet betelni.”

Imaközösségünknek két év alatt már sok ilyen élményben volt része, de a fentieket éppen a lap megjelenésére eső világesemények igazolták: II. János Pál pápánktól való búcsúzás és az új Szentatya beiktatása.

Legutóbbi ilyen jellegű helyi élményünk is tavaszra esett. A városi kórház orvosa, *Kaleb* doktor beszélt nekünk szülőhazájáról, Etiópiáról, a kopt keresztények életéről, majd – a feléje megnyilvánuló dicséretet követően – egy mondat erejéig önmagáról. „Én nem vagyok

jó, de azt minden este megkérdem magamtól: mit tettem ma, hogy jobb legyen a világ?”

A Világposta minden írása (Fülöp-szigeteki látogatás, keralai életrajz, magyarországi alapító stb.) segít, hogy éljen bennünk az egyházzal való lelkesedés, és ha még nem is „gőzmozdonyként”, mint az afrikai *Helén* nővér, de napról napra legalább egy kicsivel jobban tegyük meg környezetünkben kereszténységünkön fakadó feladatainkat.

Szerintünk az is jó, ha negyedévenként jelenik meg a lap. Így van idő nemcsak átszaladni a címeiken, hanem végigolvasni és az olvasottakon elgondolkodni is.

Nagyon örülünk, hogy a Világpostában semmilyen nyelvtani, stilisztikai vagy nyomdai hibát nem találtunk!

Imádságos szeretettel köszöntjük a Világposta szerkesztőit és olvasóit:

Nagykanizsai missziós imaközösség

Útnak indult a vándor missziós Madonna

Nagy öröm a több mint húsz magyarországi missziós imaközösség számára, hogy április 10-én megkezdődött a vándor missziós Madonna hosszú vándorútja. A szép indonez faragványt, mely ferdeszemű és jellegzetesen ázsiai külsejű Szűzanyát ábrázol a gyermek Jézussal együtt, *Német László* verbita tartományfőnök adományozta a missziós imaközösségeknek.

A vándorút a mátraaljai Fedémes község imaközösségénél kezdődött. *Ferjentsik Ferenc* címzetes kanonok, plébános és imádságos lelkű hívei örömmel fogadták a Szűzanyát, aki Szabóék családi házából indult a falusiakhoz. *Szabó Istvánné* a

helybeli, igen tevékeny missziós imaközösség vezetője, míg egyik fiuk, *Alex* verbita papnövendék. Érte és az egész katolikus világmiszióért imádkoznak a helybeliek. A vándor missziós Madonnát az fogadhatja, aki kész arra, hogy lakásában méltó helyre tegye a szobrot, és legalább fél órát imádkozzon mellette. Egy-két nap tartózkodás után indul tovább a szobor a következő házhoz. Fedémes után Tarnalelesz, majd Bükk-szenterzsébet és Szentdomonkos missziós imaközösségeihez kerül a szobor. Utána, reméljük, bejárja egész országunkat.

Lányi Béla SVD

Ifjúsági lelkigyakorlat a kőszegi missziósházban

Nagy érdeklődés mutatkozott a március 13. és 15. között a kőszegi Szent Imre-missziósházban megtartott missziós ifjúsági lelkigyakorlatunk iránt. *P. Burbela Gergely* és *Lányi Béla* testvér vezetésével igyekeztek megosztani a szerzetesek az egész világon elterjedt rend tapasztalatait, lelkiségét a hatvanöt fiatal férfival. Jövő tavasszal is rendezünk lelkigyakorlatot.

Missziós táborok

Missziós gyermektábort szervezünk Zsámbékon július 4. és 9. között. Már be is telt a létszám: több mint 130 gyermek jelentkezett. A román határ melletti Battonyától kezdve a Kőszeg melletti Horvátzsidányig terjed azon települések sora, ahonnan a gyermekek érkeznek. Ugyanez mondható el a július 25. és 30. között megrendezendő kőszegi missziós ifjúsági táborról is. Mindkét rendezvény célja, hogy a gyermekek és fiatalok megismerkedjenek más országok katolikusainak életével, és erőt merítsenek a világ minden táján működő katolikus hírhirdetők lelkesedéséből. Sok találkozás színesíti a programot, emellett lesz sport, játék, kézműves foglalkozás. A tábor élelmészését szinte kizárólag a missziós imaközösségek, illetve a misszió barátainak adakozásából fedezzük. Hálaosan köszönjük mindazok segítségét, akik a táborba gyermekeket, fiatalokat küldtek, illetve akik a tábor lebonyolítását élelmiszer-adományokkal segítették.

VILÁGPÓSTA

A verbita missziós szerzetesek negyedéves hírlevele
E-mail: verbita@hotmail.com (Budapest) • missziok@axelero.hu (Kőszeg)
Honlap: verbita.communio.hu
Ingyenes, katolikus kiadvány,
fenntartása az olvasók önkéntes adományaiból történik.
Isten fizesse meg a legkisebb adományt is!

Felolvasó kiadó: P. Dr. Német László SVD tartományfőnök
Főszerkesztő: Szerdahelyi Csongor
Tördelés: Bukovszki Antal • Korrektor: Kállay Sarolta
Rendi konzulens: Lányi Béla SVD, a Missziós Titkárság vezetője
A szerkesztőség címe: 1223 Budapest, Bajcsy-Zsilinszky u. 3-5.

A szerzők gondolatai nem feltétlenül tükrözik a szerkesztőség véleményét.
Nem kért kéziratot, fényképet nem küldünk vissza.
Nyomás: Projekt Nyomda, Kőszeg • Felelős vezető: Varga Norbert
ISSN 1814-6163
Kapcsolatfelvétel a verbita missziókkal a Missziós Titkárságon, amely két helyen is elérhető az országban: 1223 Budapest, Bajcsy-Zsilinszky u. 3-5. (Lányi Béla SVD testvér) 9730 Kőszeg, Park u. 1. (P. Halász Lajos SVD)
Telefon Budapesten: +36-1-424-5668 vagy +36-30-418-9196
Telefon Kőszegen: +36-94-562-205
Adományok, miseszövetség befizetése: 11600006-00000000-12713314 • Kérésre küldünk csekket, adóigazolást!

A Szentlélek mindennapi életünkben

A pünkösti ünnepek kapcsán eszembe ötlött, hogy keresztény életünk egyik nagy ismeretlenje a Szentlélek. Sokszor imádkozunk hozzá, és nagy előszeretettel szoktunk rá hivatkozni, különösen akkor, amikor valami döntés előtt állunk, valami nehezett kell az életünkben vagy egyházunkban elvégezni. De valójában ismerjük-e?

II. János Pál pápa halála és temetése után a Rómában összegyűlt bíborosok imádságos lélekkel vezették az egyház ügyeit, és közben készültek a pápaválasztásra. Emlékszem, hogy a konklávé előtti időben sok ismerősömmel beszélgettünk a pápaválasztásról, és majdnem mindenki felvetette a Szentlélek szerepét ebben a folyamatban. Némelyek kissé cinikusan kétségbe vonták, hogy a 115 fős bíborosi testületben a Szentléleknek is volna valami mondanivalója az új egyházfőről, de a többség nyitott volt az iránt, hogy tényleg a Szentlélek „feladata” segíteni egyházát Jézus földi utódjának a megválasztásában.

Mélyen hiszem és meg vagyok róla győződve, hogy a pápaválasztásnál éppúgy, mint az egyház más ügyeinél is, a Szent-

lélek nagyon is aktívan részt vesz a mindennapi életünkben. Lehet, hogy nem úgy, hogy szenzációs módon rámutatna emberekre vagy megoldásokra, hanem sokkal inkább azáltal, hogy leszűkíti a rossz megoldásokat, kiszűri a zavaró tényezőket, megnyitja az emberek szívét a jó, a nemes, az önzetlen odaadás irányába.

A legutóbbi pápaválasztásnál biztos, hogy ezt tette. Gondoljunk csak egy politikai, választási kampányra: mennyi személyes támadás, ocsmány beszéd, pénz (az amerikai választások példája, hogy ne a hazai „pályáról” beszéljünk), torzsalkodás, irigykedés van ott jelen. Itt a bíborosaink nem egészen egy nap alatt adtak a világegyháznak és az egész emberiségnek egy olyan pápát, akire felnézhetünk, akiben megbízhatunk.

Az elkövetkező nyári időre, szabadságokra, munkára kívánom a verbita missziósok és önmagam nevében is a Szentlélek bőséges áldását, fényességét és segítségét.

Német László, verbita tartományfőnök

Amikor éhes voltam, adtál-e ennem?

„Hogyan kutathattok halott pergamenen, amikor testvéreitek éhen halnak?” (Szent Domonkos)

Az emberi személyhez szóló, végső és kikerülhetetlen kérdés ez, melyre egy napon mindannyiunk külön-külön fog válaszolni. A kérdés végtelenül egyszerű, hétköznapi dologra vonatkozik: adtál-e egy falat kenyeret?

Jézus a mi lelkünkön a földi kenyér felebarátnak való adását kéri számon, miközben azonosítja magát az emberrel: amit a felebarátnak teszünk, neki teszünk.

Milyen félelmetes mélysége van a jézusi kérdésnek! Ha nem tudunk rá jól válaszolni, kockán foroghat a üdvösségünk. A szeretetnek azt a formáját kéri

tőlünk számon, ami a konkrét enni adásban mutatkozik meg, hiszen élnie kell annak, akinek később az „égi kenyeret” szeretnénk kínálni.

Szenvedő arca tekint felénk minden éhezőben. 2000 év óta várakozik arra, hogy szabad akarattunkat az irgalmas szeretet vezérelje. Kéri és várja, hogy jó testvérhez illően segítsük gyógyítani a világ sebeit, hordozzuk keresztjét mi is.

1967-ben adta ki VI. Pál pápa *Populorum progressio* című enciklikáját a népek fejlődésének támogatásáról. Ez a drámai, missziós hangú körlevél ma aktuálisabb, mint valaha, hiszen az elmúlt évtizedek alatt a helyzet nem javult, sőt romlott. Földünkön évente több tízmillió ember éhen hal, és az egeket ostromolja az éhínségtől szenvedő néptömegek jajsza. Ők már többé nem távoliak számunkra, hiszen karnyújtásnyira kerültek a televízió jóvoltából.

Nyissa meg szívünket, és szóljon hozzánk VI. Pál pápa tanítása:

„Sürgető szóval fordulnak az éhező népek a jólétben élő népek felé. Az egyház mintegy megremegek, amikor szorongó kiáltásukat hallja, és mindenkit arra kér, mozduljon meg benne a szeretet, és végre figyeljen fel testvéreire, akik segítségért esedeznek... Ne késlekedjünk, sürgős a feladat! Túlságosan sok embert érint a szenvedés... Egész népek élnek úgy, hogy nincs meg a szükséges mindennapi kenyérük, helyzetük pedig annyira kiszolgáltatott, hogy képtelenek bármiféle önálló kezdeményezésre... Akit őszinte szeretet vezérel, az mindenki másnál nagyobb találékonysággal felfedezi a nyomor okait, és megtalálja a módját, ho-

gyan küzdjön ellenük és vegyen győzedelmesen erőt rajtuk... Krisztus testének építése az, mely így válik teljessé, mint Isten egybegyűjtött népe... Senki se várjon külön eligazítást vagy parancsot. Fel kell rázni a közvéleményt! Újságírók, mutassátok meg a sok nyomorúságnak szomorú képét, melyről oly könnyen megfeledkezik az ember, hogy megnyugtassa lelkiismeretét! Tudjanak meg legalább annyit a gazdagok, hogy a szegények mintegy ott állnak az ajtajuk előtt, és sóvárogva nézik lakmározásuk maradványait.”

Amikor éhes voltam, adtál-e ennem?

Feltehetünk most mi is néhány kérdést magunknak: mi a küldetésünk és feladatunk a mai világban? Milyen is a mi napi missziónk?

Nem kell messze mennünk ahhoz, hogy feladatot találjunk! Mindegyikünknek van legalább egy felebarátja, akit szerethet, akinek adhat, csak keresnünk kell őt, amíg rátalálunk. De vajon csak a feleslegünkéből vagy a szükségünkéből is – abból a „két fillérből” – adunk-e?

Ha pedig a távoli missziókra gondolunk: van-e, maradt-e hely a mi szívünkben a számukra is? Élő valóságként gondolunk rájuk, vagy távoli, messzi problémaként? Oly sok mindenért könyörgünk kitartóan, hát az éhezők ügyét elvisszük-e Jézus elé? Lelki szemekkel meglátjuk-e bennük az ő szenvedő arcát?

Az egyház „hagyományos” pénteki böjti napjain mi is meghúzzhatnánk egy kicsit a napi menünket. Ez még nem kenyéradás, de szívünk ráhangolása, missziós küldetésstudatunk erősítése: „Veletek vagyunk! Mi, a világ jóllakott felén élő testvéreitek, legalább a hét egyetlen napján azt szeretnénk kifejezni, hogy talán ma sikerül lélekben eggyé válnunk veletek!

Dombai Mária
zugligeti missziós imacsoport

Flores, Indonézia
(Fotó: Szerdahelyi)

Emlékeim az elhunyt pápáról

Minden dicsekvés nélkül mondhatom, hogy II. János Pál pápa, illetve pápává választása előtt *Karol Wojtyła* bíboros része volt egész eddigi felnőtt életemnek. Természetesen ez nem csak rám mondható, hanem minden olyan emberre, aki az én korosztályomhoz tartozik.

1977-ben küldtek ki rendi előjáróim Lengyelországba, novíciátusba. A bíborost sokszor láttam a televízióban, jelen volt a lengyel társadalmi, egyházi életben. A Nowa Huta-i templom építésével pedig az akkori lengyel egyház kimagasló személyiségévé vált, *Stefan Wyszyński* bíboros mellett.

Amikor 1978. október 16-án pápává választották, és ezt világgá kürtölte a sajtó, éppen októberi ájtatosságot végeztünk a szemináriumi templomunkban. Egyszer csak megjelent a rektor a mikrofonnál, félbeszakította az imádkozást és bejelentette, hogy új pápánk van, méghozzá egy lengyel, *Karol Wojtyła* bíboros személyében. A majdnem háromszáz fiatal novícius, filozófus és teológus örömmel tört ki a hívekkel együtt.

Azt az ájtatosságot sohasem fejeztük be. Napokig ünnepeztünk. Egész Lengyelország lázban volt. Jó volt akkor katolikusnak, papnövendéknek, szerzetesnek lenni. Mert ne felejtsük el, Lengyelország akkoriban élte át a legnehezebb kommunista időket, amikor az ország városi lakosságának többsége az éhség és teljes szegénység szélén tengődött.

Amikor 1979-ben először látogatott szülőhazájába a pápa, ott voltam több százezer emberrel Gniezno-ban. Ez a város a

lengyelek Esztergomja. Este a hercegprímási palota ablakai alatt énekeltünk, több tízezer fiatallal együtt. Egyszer csak megjelent a teraszon a pápa, és velünk énekelt majdnem egy órán át. Felejthetetlen élmény volt.

Pappá szentelésem után, 1983-ban Niepokalanówban a pápától kaptam meg a missziós keresztet, a hivatalos egyházi küldetés jelét.

Római diákoskodásom alatt többször is találkoztam vele. Mindig mély benyomást tett rám az egész lényéből áradó hihe-

tetlen nyugalom. Határtalan bizalommal volt mindig az iránt, akivel éppen találkozott. Én is úgy éreztem, mintha azokban a percekben csak én lettem volna egyedül számára ezen a világon.

Szerette a verbitákat. Krakói bíborosi idejében ellátogatott Új-Guineába, és ott a verbiták házában élt. Pápaként is szívén viselte a világmissziók ügyét. Állandóan érdeklődött missziós munkánk iránt. Ennek a szeretetnek az elismeréseként értékelem azt is, hogy a temetési misén, április 8-án, az Isteni Ige Társaságának általános főnöke, *P. Antonio Pernia* egyike volt azon két legfőbb rendi előjárónak, akik *Ratzinger József* bíborossal, a későbbi XVI. Benedek pápával együtt misézhettek.

1978–2005: egész eddigi szerzetesi, majd 1983-tól papi életem alatt is ő volt a pápa. Példájával, tetteivel, életörömeivel, méltóságos szenvedésével, élete utolsó pillanataiban is állandóan befolyásolta életemet. Annyira jelen van még ma is a mindennapjaimban, hogy nem is egyszer történt már meg velem, hogy a szentmise szövegében, az eucharisztikus imában, amikor a pápáért és a püspökért imádkozik a pap, automatikusan az ő neve jött a nyelvemre.

Ahogy a tömegek percekig hangosan, kórusban éljeneztek az elhunyt pápát, és az azonnali szentté avatását kérték (aminek a folyamatát most XVI. Benedek pápa hivatalosan is elkezdett), én is csak azt tudom mondani: egy szenttel szegényebb lett a földi egyházunk, de egy szenttel több dicsőítő most Istent a mennyek országában.

MENJETEK EL AZ EGÉSZ VILÁGRA!

Így szól hozzánk a feltámadt Krisztus.
De mit jelent ez konkrétan számomra?

Krisztus teljes szívből való szolgálata értelmes életcél,
a katolikus világmisszió pedig szent kaland.
Sokaknak segítünk hitünk terjesztésével.

A misszió sokoldalú, mindenféle szakképzettség
hasznosítható. Ezért most is **meghívjuk az Isteni Ige
Társaságába, a verbita missziósokhoz azokat a 18 és 30 év
közötti férfiakat, akik missziós szerzetesi (papi vagy
testvéri) hivatást éreznek magukban. Emellett lehetőség
nyílik világi missziós önkéntesi munkára is.**

Figyeld honlapunkat: verbita.communio.hu

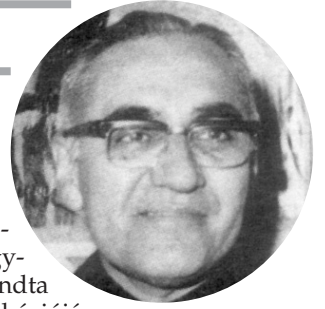
Cím: Názáret Missziósház,

1223 Budapest, Bajcsy Zsilinszky u. 3–5.

Telefon: 06-1-424-5668, vagy 06-30-418-9196

E-mail: verbita@hotmail.com

Atya, pásztor, próféta és vezető: Oscar

1980. március 24. 18 óra. – San Salvadorban, a karmelita nővérek kórházának kápolnájában kezdődik a szentmise az elhunyt Sara de Pintóért. Oscar Romero érsek személyesen végzi az istentiszteletet, hiszen az elhunyt édesanyja egyik közeli ismerőse volt. Szentbeszéde a búzagról szól, melynek a földbe kell hullania és meg kell halnia, hogy új élet fakadjon belőle. A szentmise végén az oltárhoz lép, ekkor eldördül egy lövés, az érsek a földre zuhan. A golyó pontosan szíven találta.

majd 1977-ben San Salvador érseke lett. Pedig éppen ez a krízis emésztette El Salvadort ebben az időben. A művelhető földnek közel fele a lakosság másfél százalékának birtokában volt. A földművesek többsége nem rendelkezett annyi földdel, hogy a saját szükségletét meg tudja termelni. A kevés gazdag család kezében volt a hatalom, a katonaság támogatásával nyomták el a földművesek és a munkások tömegét. Napirenden volt a terror és az elnyomatás. Újra és újra előfordultak tömeggyilkosságok, embereket lőttek agyon a nyílt utcán.

A katolikus egyház korábban inkább a gazdagokat támogatta, azonban a püspökök 1968-ban Medellínben rendezett

gyűlésükön a szegények oldalára álltak. Azonban nem minden püspök akarta ezt a

nem lehet Jézus Krisztus igazi egyháza” – mondta egyik prédikációjában. Így lett ő is a felszabadítás teológiájának egyik szószólója, akire El Salvador határain túl is felfigyeltek. Beszédeit és prédikációit Latin-Amerika több rádióállomása is közvetítette.

Véres polgárháború

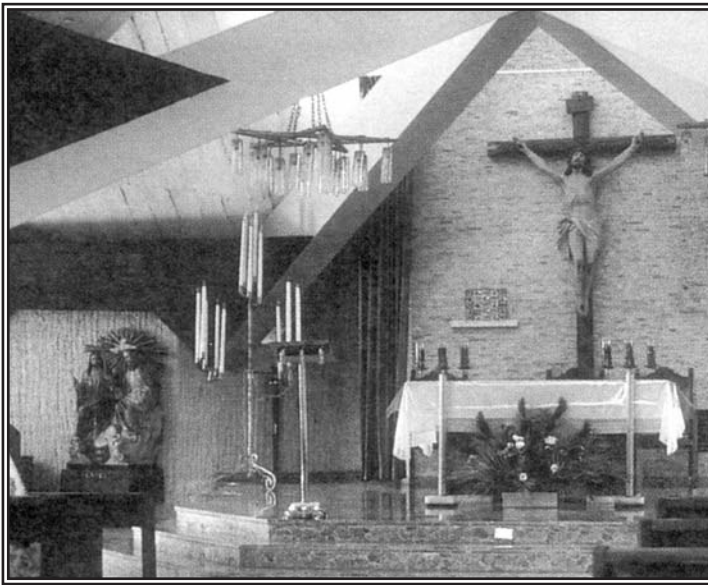
Romero érseket meggyilkolták. Temezési szertartásán negyedmillió ember gyűlt össze a San Salvador-i székesegyház előtti téren. A szentbeszéd alatt a tér egyik sarkán bomba robbant, a katonák a tömegbe lőttek – negyvenen meghaltak, több százan megsebesültek. A szentmisét nem tudták ünnepélyesen befejezni.

Romero meggyilkolása után véres polgárháború kezdődött Salvadorban. Egy évtizedig tartott a terror. A halálbrigádok emberek ezreit kínozták és gyilkolták meg. Összesen nyolcvanezer ember vesztette életét. Csak 1990-ben kezdődtek az ENSZ közvetítésével a szembenálló pártok közötti tárgyalások, amelyek végül is 1992-ben vezettek el a békéhez.

A béketárgyalások keretében életbe léptettek egy igazságügyi bizottságot, amelynek feladata az volt, hogy tisztázza Romero érsek meggyilkolásának körülményeit. A bizottság megállapította, hogy Roberto D'Aubuisson őrnagy, a titkosszolgálat helyettes vezetője személyesen adta ki a parancsot az érsek meggyilkolására. Mindenesetre sem őt, sem a tényleges gyilkosokat nem állították bíróság elé, talán azért sem, mert a Roberto D'Aubuisson által alapított ARENA-párt 1989 óta irányítja az országot.

Romero érsek sokak szerint hős, vértanú és szent. Boldoggáavatási eljárása megindult.

Fordította: P. Becherer András
(Stadt Gottes)

Az oltár, amelynél agyonlőtték Romero atyát

Romero érsek mindig következetesen fellépett a szegények, a jogfosztottak és a kizsákmányoltak érdekében, fáradhatatlanul küzdött az igazságért. A salvadori katonai diktatúra elleni harc megtestesítője volt. A meggyilkolása előtti napon prédikációjában ezt mondta: „Egyetlen katona sem köteles olyan parancsot teljesíteni, amely Isten törvénye ellen szól. Isten nevében és a szenvedő nép nevében, melynek fájdalmas sóhajtásai naponta az égbe szállnak, könyörögve kérem: szüntessék meg az elnyomást.”

Politikamentes és hagyománytisztelő

Romero érsek 1917-ben született egy hegyi városkában, közel a hondurasi határhoz. Szerény körülmények között nőtt fel San Salvadorban, majd Rómában végezte tanulmányait, és 1942-ben szentelték pappá. Konzervatív volt, az egyházi fegyelemre nagy hangsúlyt helyezett, szimpatizált az Opus Dei lelkiséggel, és bizalmatlanul tekintett a felszabadítás teológiájára. Országá szociális válsága iránt kevés érdeklődést tanúsított. 1970-ben kinevezték segédpüspöknek,

és ekkor úgy tűnt, hogy jó viszonyra törekszik a kormánnyal.

Élete fordulópontja

Két esemény arra készítette, hogy változtasson gondolkodásán. Az elnökválasztási csalások ellen az ellenzék általános tiltakozást szervezett. A katonaság belelőtt a székesegyház előtti több ezer fős tömegbe. Száznál is többen meghaltak.

Ekkor Romero érsek lett azok hangja, akiknek nem volt szavuk. „Egy egy-

Oscar Romero
egyszerű
háza

ház, mely a szegények ügyét nem teszi magáévá, mely nem tiltakozik a szegények elleni jogtalanságok ellen, az

Vőfélyből missziós pap

„Elképzelnem sem mertem” – mondja az újonnan felszentelt P.

Juhos Ferenc az újmise végén, „hogymisem itt, ennél az oltárnál mutathatom be, ahol gyermekkoromban szinte mindennap ministráltam.” A felvidéki Nádszegről (galántai járás) származó Ferenc atyát június 4-én szülőfalujában szentelte pappá *Ján Orosch* nagyszombati segédpüspök. Ferenc atya útja nem volt egyszerű. A vidám, jól éneklő és táncoló fiatal ember sokat vőfélykedett, mielőtt a verbita missziósoknál megtalálta hivatása útját. A szlovák rendtartományban testvérként tett örökfogadalmat, majd Magyarországon látta meg, hogy a papi munka utáni vágya megvalósítható. De sok munkával, hiszen harmincéves kor után nehezen tanul az ember.

Háromnapos népmisszió után, ünnepi díszbe öltözve várta a nemrég felújított, zsúfolásig megtelt nádszegi plébániatemplom

„Isten kegyelméből vagyok, ami vagyok!”

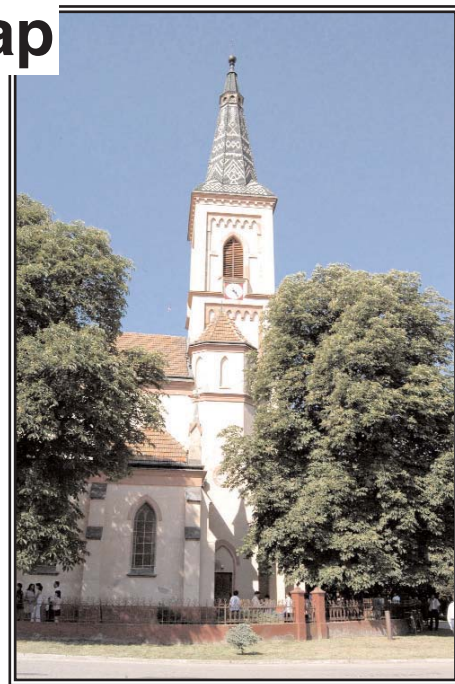
a püspök urat, a szentelőt, aki minden akcentustól mentes magyar

nyelven mondta el szentbeszédét. A papi élet missziós feladatára hívta fel a figyelmet. „Olvasd a Szentírást! Hidd, amit olvasol! Tanítsd, amit hiszel, kövesd, amit tanítasz!” – hívta fel a figyelmet a tanúságtételre. Hiszen a pap tanító, pásztor, az emberek megszentelője. „Az emberek közül jöttél. Ne felejtse el, hogy őket kell megszentelned!” – hangsúlyozta a főpásztor. Kézzrátételével Ferenc megkapta az áldozópapi hatalmat, Isten és az emberek szolgálatára. Utána a jelen lévő magyar, szlovák, lengyel, indonéz, indiai papok is megerősítették kézzrátételükkel az új papot.

„Isten kegyelméből vagyok, ami vagyok!” – ezt a szentírási idézetet választotta mottóul Ferenc atya. Ez áll az ünnepi ebéd termét díszítő hatalmas táblán is. Köszöntőjében P. *Dusicka* szlovák verbita tartományfőnök rámutatott, hogy Ferenc atya személye a két nép együttműködésében is a jel szerepét játszhatja.

A másnapi újmisére Ferencet szülőházához vezették a templomba, körmenet-

ben. Itt P. *Rostás Sándor*, a Pápai Missziós Művek országos igazgatója köszönte meg a szülőknél, hogy Ferencet támogatták hivatásában. Az újmise szónoka, P. *Német László* magyar tartományfőnök arról szólt, miképpen vezette Isten Ferit egyre közelebb magához: először a hármas szerzetesi fogadalom útján, majd a papságban. Végül *Herdiás György* címzetes apát, nádszegi plébános és a polgármester úr számolt be arról, hogy a falubeliek miként élték át Feri megváltozását: hogyan is lett a vőfélyből missziós pap? „Nádszeg lakói közül valakiben annyira megbízott az Isten, hogy erre a nemes hivatásra vezette...”

Valóban a köszöneté a szó. Az egész verbita missziós rend részéről, a falu részéről, mindannyiunk részéről: Isten kegyelme által valaki az lett, akivé válnia kellett.

Lányi Béla testvér

Országos missziós nap

Az Isteni Ige Társasága a Pápai Missziós Művekkel közösen az idén is megrendezi az országos missziós napot október 15-én a budai ciszterci Szent Imre-templomban (Villányi út). Kora délelőttől késő estig különböző programok fogják követni egymást, azzal a céllal, hogy rámutassanak: a világmiszió mindannyiunk feladata.

Ebédre ázsiai, dél-amerikai és európai etnikai különlegességeket szolgálnak fel.

Délután három órakor *Veres András* püspök, a Magyar Katolikus Püspökkari Konferencia titkára vezeti a főpapi misét a jelen levő missziós atyákkal. A szentmise alatt P. *Német László* verbita tartományfőnök missziós keresztet nyújt majd át *Puskár Tamás* SVD teológusnak, aki október végén utazik Brazíliába, hogy ott hirdesse Isten igéjét.

Visszatért Mexikóból

Június elsején hazaérkezett *Zabos Róbert* testvér Mexikóból. Robi az Isteni Ige Társasága magyar tartományában kezdte képzését. A noviciátus után, letéve az első rendi fogadalmakat, filozófiát majd teológiát tanult Budapesten a Sapientia Rendi

Főiskolán. A teológia első éve után az előljáró engedélyével Mexikóba ment, hogy ott folytassa tanulmányait. Mexikói éve alatt érett meg benne a vágy, hogy testvérként és nem papként folytassa az életét az Isteni Ige Társaságában. Májusban sikeresen befejezte teológiai tanulmányait Mexikó városában. Szeretettel üdvözljük körünkben!

Irány az őserdő!

Május és június a vizsgák ideje Magyarországon is. A fiatal verbita rendtársak mind komolyan vizsgáznak. Két rendtársunk, *Puskár Tamás* SVD és *Juhos Ferenc* SVD sikerrel vették az utolsó akadályokat is, és május végén boldogan mondhatták, hogy befejezték teológiai tanulmányaikat.

Puskár Tamás régi vágyát fogja megvalósítani, amikor október vége felé két évre Brazília őserdőibe fog „vonulni”, ahol az Isteni Ige Társasága hosszú évtizedek óta komoly missziós munkát végez, hirdető Isten igéjét, „harcolván” a bennszülöttek és bevándorlók jogaiért a nagy földbirtokosok bérenceivel szemben, akik mind több és több őserdőt szeretnének kivágni tisztán „gazdasági” érdekből. Tamás testvérünket október 15-én búcsúztatjuk ünnepélyes keretek között az országos missziós napon.

A fölajánlott gyermek

Juhos Ferencnek hívnak, a Felvidékről származom, pontosabban Nádszegről. Most harminchat éves vagyok. Szívesen elmondom, hogy az Úr miként kísért engem az újmisés oltárhoz.

Szüleim vallásosan neveltek, ötéves voltam, amikor elkezdtem a ministrálást, és ministráltam is, egészen addig, míg be nem fejeztem az elemi iskolát. Be kell vallanom, hogy nem voltam az iskola dísztanulója, még ketteseim is voltak, ezért nagyon nehéz volt az elhelyezkedés. Szerettem volna pincér lenni, de a szlovák nyelv sem ment jól abban az időben, meg aztán az eredményeim egészében véve rosszak voltak. Így a vágsellyei mezőgazdasági szakiskolába jelentkeztem. Már az első perctől tudtam, hogy nekem nem ott van a helyem. Éreztem, hogy pályát vesztett vagyok, de már nem lehetett mit tenni.

Hobbijaim voltak a zene és a tánc. Klarinéton játszottam a nádszegi fúvószenekarban, továbbá öt évig klasszikus versenytáncos voltam. Nagyon sokat vőfélykedtem lakodalokban.

1988-ban bevonultam katonának, hogy letöltssem köteles sorkatonai szolgálatomat. Csehországba vittek, Karlovy Varyba. A katonaságnál először sofőrként, majd postásként dolgoztam. Ekkoriban történt, hogy az egyik szlovákiai magyar folyóiratban a révkomáromi Magyar Területi Színház felvételt hirdetett azon fiatalok részére, akik színészek szeretnének lenni. Megadták a feltételeket is: tudni kell táncolni, játszani legalább egy hangszeren és énekelni. Írtam nekik, hogy jelenleg katonai szolgálatomat töltöm, valamint azt is, hogy nincs érettségim. (Ezt utólag, 1998-ban szereztem meg.) Azt válaszolták, hogy ha nem rendelkezem érettségivel, akkor sajnos nem pályázhatok. Akkor kissé zúgolódtam, magam és Isten ellen is, hogy miért nincs érettségim. De ha akkor lett volna érettségim, akkor talán most nem lennék itt, örömmel a szívemben, mint Krisztus katonája. Talán a tékozló fiú lennék még mindig, aki hajszolja a karrierjét.

Utána megérintett Isten keze. 1990-ben leszereltem, visszakérültem a munkahelyemre, ahol nem hagyott el az az érzés, hogy pályát vesztett vagyok. Bele is fáradtam ebbe, és szellemileg kiborultam. Rosszullétek jöttek rám, azt hittem, hogy szívbeteg vagyok, végül az orvosok megállapították, hogy rosszulléteim pszichikai alapon vannak. Mivel halálfélelmem is volt, nem is kicsi, így nemegyszer eszembe jutott, hogy vajon ha most Isten elé kellene kerülnöm, mit mondana nekem. Itt megszólalt a lelkiismeretem, mert bár szüleim vallásosan neveltek, nekem is voltak az életben botlásaim.

Ekkor megszólított az Úr. Elmentem egy atyához, akinél életgyónást végeztem, ő könyvekkel és jó tanácsokkal látott el. Közben volt egy kapcsolatom is, ami néhány hónap után megszakadt, de nem haraggal váltunk el. Ezután történt, hogy szülőfalum, Nádszeg keresztény ifjúsági közössége (KIK) meghívást kapott Budapestre az 1991-es taizéi találkozóra, ahová el is mentünk néhányan. Ott éreztem meg a hívást, Jézus hívását a szerzetesi életre. Az Isteni Ige Társaságát, vagyis a verbitákat a gyóntatóm ajánlotta. Meg is kérvényeztem a felvételemet, és 1992. február 24-én mint jelölt elkezdtem a szerzetesi életet egy Losonc melletti településen, Vidéfalván.

Hogyan fogadták a szülők döntését? El kell hogy mondjam, nekem négy édestestvérem van. Három nővérem és egy bátyám, kiknek már nagy gyermekeik vannak, sőt az idősebbik nővéremnek már két unokája is van. Mikor már eldöntöttem, hogy szerzetes leszek, eljött az idő, hogy megmondjam szüleimnek, mire készülök, mire hívott meg az Isten. Tudtam, hogy nem lesznek ellene, mert amint említettem, szüleim vallásosan neveltek, de hát ugye a testvéreim

már mind „kirepültek” otthonról, mindegyik a saját maga családi fészkébe. Így aztán nemegyszer volt arról szó, hogy nekem már nem kell építkezni, mert ha majd megnősülök, akkor rám marad a ház. S mikor elmondtam nekik szándékomat, akkor tán nagyobb volt az én meglepetésem, mint a szüleimé, főleg édesapámé, mert ekkor mondta el, hogy mi is történt valójában azokban az időkben, amikor édesanyám a szíve alatt hordozott. Mivel édesanyám harminchét éves volt akkor, amikor szült, a nőgyógyász, valamint – sajnos – még a rokonságból is néhányan feltették a kérdést édesanyámnak, hogy minek már neked az ötödik gyerek. De hála Istennek, szüleim nem feledték el, amit már ötven évvel ezelőtt megígérték az oltár előtt, hogy „a gyermekeket mint Isten ajándékát fogadják el” (esküvői fogadalom). Mivel az orvosok többféle komplikációt is „megjósoltak”, így mikor édesanyámat a szülészetre vitték, 1969. június 5-én, ami akkor éppen úrnapijára esett, akkor édesapám azért imádkozott, hogy mindketten egészségesen térjünk vissza, engem pedig mint ötödik gyermekét felajánlott az Úrnak. Tehát azt kérte az Úrtól, hogy pap vagy szerzetes legyen belőlem. De az volt a szép, hogy ezt soha nem mondták, mert nem azt akarták, hogy az ő indításukra vagy esetleg kényszerítésükre történjen ez, hanem azt szeretnék volna, hogy ez Isten akarata legyen. S bizony már nemigen bíztak benne, mert hiszen rossz tanuló voltam, és az érdeklődésem is más irányú volt. Így mutatta meg Isten, hogy aki őszintén imádkozik, az meg is kapja azt, amit kér, de akkor adja meg, mikor azt ő jónak látja.

1992. február 24-én léptem át a verbiták házának kapuját. Fél évig voltam jelölt, majd egy évig novícius. A noviciátus után Szinnára, Kelet-szlovákia ukrán határhoz közeli csücskébe kerültem. Ott mint betegápoló dolgoztam öt évig, közben Eperjesen elvégeztem az egészségügyi szakközépiskolát, így szereztem meg az érettségit.

Miért dolgoztam az egészségügyben? Arra gondoltam, hogy missziós testvérként, valahol Afrikában sokat tudnék segíteni a betegeken mint ápoló. A betegápolási tapasztalatot nem is bántam meg, mert nagyon sok tapasztalatot szereztem.

1998. szeptember 8-án tettem le az örökfogadalmat Nyitrán. A kinevezésemet Magyarországra kaptam. Az akkori magyar tartományfőnök, *Hirth Vilmos* atya nagyon kérte a szomszédos tartományokat, hogy segítsenek a magyar rendtartományon, mert híján vagyunk hivatásoknak. Így 1997-ben egy hónapot a kőszegi rendházunkban töltöttem, és úgy döntöttem, hogy a missziós kinevezésemet Magyarországra fogom kérni. Nem a nemzeti öntudat hozott ide, hanem az, hogy amit csak tudok, segítek.

1999-ben jöttem át Kőszegre, ahol másfél évig a Cursillo mozgalomban dolgoztam mint munkatárs. De mivel a papság utáni vágy mindig ott volt a szívemben, előljáróim hozzájárultak, hogy jelentkezhessek a Sapientia Szerzetesi Hittudományi Főiskola nappali tagozatára teológus-hittanári szakra. 2004. július 4-én szenteltek diakónussá Kőszegen, most, 2005. június 4-én pedig szülőfalumban pappá szenteltek. Egy évig leszek kaplán Győrszentivánon, ahol családlátogatással is szeretnék foglalkozni.

Magyarországon maradok-e mindvégig? Ha a szükség és előljáróim is úgy kívánják, igen. Persze egy misszionáriusnak minden vágya az, hogy legalább néhány évet dolgozhasson a tengerentúli missziókban. Ez nem adatik meg mindenkinek, mert a saját rendtartományunkat is fenn kell tartani. Kellenek nevelők, lelki vezetők, hivatásigondozók, stb. Magyarországnak szüksége van az újraevangelizálásra, és mint szerzetes, mint pap és misszionárius, minden erőmmel ezen cél elérésén fogok dolgozni: hogy – mint *Antall József* mondta – Magyarország újra keresztény legyen, mert csak akkor van jövőnk.

P. Juhos Ferenc

Isten minden népet egybefogó szeretetének tanúi

„Ez bizony a Viharsarok – gondolkodik el *Mátyás János* battonyai plébános –, ahol a történelem viharai az egyházat sem kímélték. Éppen ezért kell most többet imádkozni!” Sokszorosan missziós területnek nevezi a középkorú, energikus fellépésű atya a Békés megyei, határmenti kisvárost. Pedig Battonya tele van templomokkal, melyek közül a katedrális méretű katolikus plébániatemplom a legnagyobb.

Már a város bejáratánál álló tábla három néven nevezi meg a várost: a magyar mellett románul és szerbül is. Ahogy közeledünk a városközponthoz, megfog a sok templom látványa. Először a román, majd az ősi szerb görögkeleti templom barokk tornyai tűnnek fel, utána a református és az evangélikus imaházak. Az önkormányzat szecessziós tornyával szemben a római katolikusok két hatalmas tornya jelöli ki a városközpontot. A Tiszántúl egyik legnagyobb, legdíszesebb templomára méltán büszkék a helybeliek, akik vasárnap szépen meg is töltik az óriási épületet. De van még görög katolikus templom, baptista imaház, sőt a különböző szekták is képviseltetik magukat a mára mindössze hatezer főre apadt népességben.

Itt jöttek be az országba a szovjet csapatok – mesélik Battonya lakói –, ezért becsült meg minket a Kádár-rendszer. A megszünt gyárak, munkalehetőségek miatt érthető a nosztalgia – még a templomba járó hívek között is. Battonya vezetői mindig tudták: ha a sokféle helyről egykor idetelepített, sokféle vallású és politikai meggyőződésű nép fellázad, akkor tényleg kitor a vihar! Itt különösen fontos a békés egymás mellett élés, egymás támogatása. Ezért örül János

atya annak, hogy a plébánián már évek óta eredményesen működik a missziós imaközösség, mely az egyház nemzetköziségére, a hit fontosságára hívja fel a figyelmet.

„Egy Battonyáról származó verbita szerzetes, *Puskár Tamás* hívta fel a missziósok figyelmét a mi városunkra – emlékeznek vissza *Gyubák Béláné*, az imaközösség helyi vezetője –, és ők 2002 januárjában és februárjában és februárjában többnapos evangelizációt tartottak nálunk. Megtettünk a missziósok életereje, hite, újszerű hozzáállása. Még a piacra is kimentek! Amikor felajánlották, hogy Battonyán is lehetne missziós imaközösséget alapítani, harmincketten is jelentkezünk.” A missziósok hazamentek, a nagy lelkesedés után következtek a szürke hétköznapiak. Két hónap múlva *Burbela Gergely* atya, a missziós imaközösségek akkori rendi felelőse ellátogatott Battonyára és elindította a rendszeres találkozásokat.

„Azért vállaltam el az imaközösség vezetését – mondta a fiatalasszony –, mert nagyon mélyen megmaradtak bennem *Varga János* verbita atya szavai. Figyelni kell a Jóistenre, ezt mondta. Sokat szomorkodtam, mert fiatalon elvesztettem a férjemet, és azt sem tudtam, hogyan neveljem a fiamat. Ha nem lett volna hitem, nem bírtam volna átvészelnem azt az időszakot. Amikor arra kértek, hogy segítsek másoknak imádkozni, segítsek plébániai közösséget építeni, nem mondhattam nemet!” Marika áldozatos szervezőmunkáját sokan nem értették. Néha el is keseredett, amikor az első jelentkezők egyike-másika elmaradt. „Azért nem panaszkodhatom. Tizenketten-tizenöt

mindig eljövünk. Inkább az idősebb korosztály jár, a középkorú és fiatal felnőttek közül inkább az értelmiségiek, a tisztviselők. Pedig lenne üzenetünk az ifjúságnak is, akik mintha inkább kíváncsiságból néznének be hozzánk...” – sóhajt fel Marika. János atya is szeret-

né a fiatalabbakat megszólítani. „Kevés fiatal jár templomba, bár az egyházi iskolák népszerűségének feltétlenül örülök. Sok általános iskolást a szülők éppen azért íratnak be a hittanra, hogy utána könnyebben kerülhessen egyházi iskolába.” Persze, a szegedi egyházi iskolákban tanuló fiatalok a péntek délutáni imaközösségi találkozóra még nem érnek haza. „Ami népszerű, az a missziósok ifjúsági és gyermektábora – fűzi hozzá Marika. – Ott jól érzik magukat. A szerzetesek nyitottak a fiatalok felé. Jól szervezték a táborok, sok érdekes dolgot nyújtanak. Reméljük, hogy néhány tábor után megerősödik fiataljainkban az a gondolat is, hogy ők is tehetnének valamit a misszióért. Például éppen itt, az imaközösségben!”

János atya aktív támogatását nagyon érzi az imaközösség. Amikor teheti, mindig itt van köztük. Mindig hirdeti a következő találkozót, igyekszik új tagokat toborozni. Megbíz a tagokban, kisebb-nagyobb feladatokat ad nekik a plébánia életében. Több tag benne van a plébániai kórusban, egyesek fontos szerepet töltenek be a kisváros közéletében is. A verbiták is sokszor eljönnek: legutóbb egy ötnapos, intenzív „missziós hétvégére”. Kezd azzá válni a missziós imaközösség, amire a háromnyelvű, határmenti város annyira vágyik: Isten határtalan, minden népet egybefogó szeretetének tanújává.

L. B.

HÁLÁSAN

köszönjük a legkisebb adományt is, a misszió szegényei nevében is! Örülünk annak, hogy sokan jelentkeznek a Missziós Miseszövetségbe, terjesztik lapunkat.

Segíteni lehet a 11600006-00000000-12713314 számlán keresztül.

Kérésre tájékoztatást, csekket, adóigazolást küldünk!

A Missziós Titkárság címei:

P. HALÁSZ LAJOS SVD

9730 KÓSZEG, Park u. 1., tel.: 06-94-562-205

LÁNYI BÉLA SVD testvér,

1223 BUDAPEST, Bajcsy-Zsilinszky u. 3-5.

Tel.: 06-1-424-56-68 vagy 06-30-418-9196

E-mail: verbita@hotmail.com

Évi kettőezer-ötszázötvenöt szentmise

Mindennap a világ legkülönbözőbb pontjain hét verbita missziós atya ugyanazzal a miseszándékkal áll Krisztus oltára elé: a Szentháromságról nevezett Missziós Miseszövetség tagjainak testi és lelki javára mutatják be szentmiséiket. Az egész világon ismert missziós szerzetesrend így ajánlja az isteni Szentháromságnak mindazokat, akik ennek az imaszövetségnek a tagjai.

– Hol is mutatják be ezeket a szentmiséket?

– Természetesen elsősorban a verbiták római általános rendfőnöksége templomában, de a rend régi alapítású európai házai (a németországi St. Wendel vagy a lengyelországi Pieńezno) mellett észak-amerikai központunkban (a Chicago melletti Technyben), illetve a misszió sikerét tekintve legfontosabb déli országokban a Fülöp-szigeteken, Indonéziában és Indiában is egy-egy rendházban.

„A miseszövetségi tagságot készséges lélekkel ajánljuk és kívánjuk, hogy a mi korunkban is hathatósan segítse az egyházat az Evangélium hirdetésének feladatában. A terjesztőkre és tagokra nagy szeretettel adjuk apostoli áldásunkat.”

(II. János Pál pápa,
1979. március 11.)

A miseszövetség tagjaiért, azok különös szándékaira és szükségéiért tehát napi hét (évi 2555!) szentmisét mutatnak be verbita atyák, természetesen a tagokért együtt. Tehát a hét szentmisét az összes tagért ajánlják fel az atyák.

– Nem von ez le a szentmise értékéből?

– Egyáltalán nem! Ősi teológiai tanítás, hogy a szentmisében Krisztusnak, Isten egyszülött Fiának örök áldozata valósul meg – így minden szentmise végtelen értéket képvisel, ebben pedig mindenki csorbítatlanul részesül. Isten áldása együtt száll le az egész közösségre, a Missziós Miseszövetség minden tagjára együtt.

Csak emberi szempont volna itt véges „értékről” beszélni... Természetesen plébániáinkon kérhetünk meghalt szereteteinkért szentmisét, melyet az atya csak őértük mutat be. Hiszen mi, emberek ilyenkor rájuk emlékezünk. Összegyűlünk a szentmisén és a csak hozzátartozóinkért bemutatott szentmiseáldozat segíti az emlékezést. Ezt nem tagadva, a miseszövetség egy másik nagy jóval ajándékozta meg tagjait: a világméretű közösségbe tartozás tudatával, hiszen a miseszövetségbe felvettek valóban az egész világ katolikus híveit képviselik. Értük együtt mutatják be az atyák a szentmiséket.

– A miseszövetség lehetővé teszi, hogy minél többen kérjék maguknak és szeretteiknek a szentmise maradandó kegyelmeit. Érdemes megfontolni a következőket.

– A tagok a miseszövetségi szentmisék kegyelmeiben haláluk után is részesülnek, amikor már mindenki megfeledezik róluk. Aki a miseszövetségbe felveteti elhunyt hozzátartozóit, ápolja velük a lelki kapcsolatot. Megtanulja értékelni a szentmisét, és ennek folytán másokat is erre ösztönöz.

Élő szeretteit tudtuk nélkül is beírathatja, hogy a szentmise révén külön kegyelmekben részesülhessenek. Akinek élete elemévé válik a szentmise, az részvétre gyullad azokért, akik azt nélkülözik.

A tagok anyagilag is támogatják a missziós hivatásokat, mivel tagsági díjukkal segítik a missziót: hozzájárulnak a hithirdetés, Krisztus Örömhíre terjesztésének költségeihez.

Minden egyes tag csendes, de egyben aktív lelki munkatársa is az Isteni Ige Társaságának, amelynek keretében világszerte több mint hat-ezer-kétszáz szerzetes pap és szerzetestestvér fáradozik az Evangélium terjesztésén. A napi szentmisék kegyelmeiben való részesedés erőt ad a mindennapi élet küzdelmeihez. Érezzük, hogy Isten velünk van, amikor ránk nehezednek az élet terhei.

A pápák külön áldásukban részesítik a miseszövetség tagjait és terjesztőit.

– Hogyan is lehet felvételt nyerni a miseszövetségbe?

– Az élők és az elhunytak személyenként – tehát nem csoportban – vehetők fel a miseszövetségbe. A felvételi díj személyenként 7000Ft, melyet tanácsos pénzesutalványon vagy csekkben beküldeni. A szelvényen jelezzük az összeg rendeltetését. (A *Világposta* hírlevelünkben található, „Missziós Titkárság” feliratú csekken nemcsak missziós támogatást, hanem a miseszövetséget is be lehet fizetni, természetesen a rendeltetés megnevezésével.) Ha valakinek nem lenne csekkje, akkor szívesen küldünk, de az alább megadott számlaszám ismeretében pénzesutalványon is befizethető az összeg.

A csekk „Közlemények” rovatába kell beírni annak a vezető- és keresztnévét, akit be akarunk írni. A felvételtől mindig csak azt értesítjük, aki a felvételi díjat befizette.

Az élő tagok részére nincs külön kötelezettség, azonban mégis ajánlatos naponként egy Üdvözlőgy Máriaát elmondani, ezzel a fohással: Mária, apostolok királynéja, segítsd meg a szegény pogányokat!

A tagok halálát nem kell utólag bejelenteni!

A miseszövetség terjesztése kiváló módja az eucharisztikus apostolkodásnak és a missziós gondolat terjesztésének. A verbita missziósok ezúton is köszönnek minden támogatást. Kívánjuk a Szentháromságról nevezett missziós miseszövetség minden tagjának, hogy egyre erősebben átélhessék azt a tudatot, hogy a szentmiseáldozat révén egy világméretű lelki közösség részei és a hithirdető munka igazi segítői.

—lányi—

A **miseszövetség** iránt érdeklődőket

és olvasóinkat arra kérjük,

hogy az egyszerűbb és gyorsabb ügyintézés miatt a miseszövetséggel kapcsolatban lehetőleg

Halász Lajos SVD atya címére írjanak:

Missziós Titkárság, Szent Imre Misszióház,
9731 Kőszeg, pf. 74.

Telefon: 06-94-562-205

Honlap: verbita.communio.hu

E-mail: verbita@hotmail.com (Budapest)

missiok@axelero.hu (Kőszeg)

Megadjuk a számlaszámot is, amelyre a missziós adományokat és a miseszövetségi tagságot be lehet fizetni.

Ez a következő:

11600006-00000000-12713314

Kérésre küldünk csekket és adóigazolást!

Mindent köszönnek a verbita missziósok!

...hogy az Isten-hegy közelebb kerüljön Istenhez

„Talán mégse annyira! A tapasztalat sokszor mást mutat...” – háritotta el a bókot Kocsis István plébános, tábori esperes úr, amikor a missziós hétvége szervezésének kezdetén tréfásan megjegyeztem, hogy talán itt nem is volna szükség missziós hétvégére, hiszen az Isten-hegy úgyis közel van az Úrhoz... A név mellett mintha erre utalnának a földrajzi adatok is, mert ez az egész esztergom–budapesti főegyházmegye legmagasabban fekvő plébániatemploma. A fővároshoz tartozik, de távol a zajos forgalomtól, szép környezetben. Elgondolkodtató, hogy a kommunista korban kapott Szabadság-hegy elnevezés helyett ismét az Isten-hegy szó használatos – mintha csak azt a vágyat fejezné ki, hogy egy tévesen értelmezett „szabadságból” vissza kellene térni Istenhez. Ebben próbáltunk segíteni április 14. és 17. között, amikor csütörtöktől vasárnapig tizenhat verbita férfi szerzetes, két verbita nővér és egy ferences missziós nővér soknemzetiségű, változatos csoportja „özönlötte el” lelkesedésével a hegyet.

Értelmiségi környezet, értelmiségi vallásosság – ez nyomja rá bélyegét a

meg tudtak hívni tanúságtételre, többek között Csókai András orvos-neu-

Vilmos atya
a csemegebolt
előtt
beszélgetett
a vásárlókkal

rológust, Kopp Mária magatartáskutató professzort. Az

egész hétvége látványosságának számított a templomi keresztény fotókiállítás. Az érdeklődőket a plébánia színes plakátokkal és szép szórólapokkal hívogatta, melyeket önkéntesek vittek el a környékbeliek postaládáiba, tűztek ki az üzletre-

Azután eljött a nagy nap, az evangelizáció kezdete: április 14., csütörtök. Német László verbita tartományfőnök megáldotta a templom missziós keresztjét.

Utána két forgalmas helyen megindult az utcai evangelizáció: egy szu-

Gergely atya
az iskolában

permarket, illetve egy iskola előtt. A „hívatasos” hithirdetők helybeli hívek segítségével próbálták felhívni magukra a figyelmet, például gitározással, hogy megszólíthassák a helybelieket. Sok járókelőnek örömet okozott, hogy az egyház most már az utcán is elérhető. Ők azok, akik még nem mernek elmenni a templomba, a plébániaépületbe, de fogékonyak az Evangélium örömeire. Osztogattuk a hétvége programlapjait is. Az esti szentmise után bevezeték egy magyar szerzetes mondta el, hogy mit is ért a misszió szó alatt, majd egy Magyarországon dolgozó indonéz atya

beszélte arról, hogy hogyan látja a magyar egyházi helyzetet. Az előadás után a jelenlévők egy része a templomban maradt szentségimádáson, míg a többiek elvonultak a misszióról beszélgetni a plébániára.

Természetesen nem maradt ki az idősök napközi otthona sem, sőt a környék iskoláiba is ellátogattunk. A szerzetesek kis programmal indították a találkozásokat, majd elbeszélgettek a diákokkal. Péntek este igazi egzotikus előadás csábította a templomba a környékbelieket: indonéz rendtestvéreink beszéltek hazájukról, a tizenhétezer sziget országról. Szombat délelőtt sokféle csoporttal találkoztunk: gyermekekkel, fiatalokkal, családos szülőkkel, idősekkel. Megosztottuk egymással hitünket, tapasztalatainkat. A dél-amerikai indiánok egykor és ma – ez volt P. Joaquín Quintana és P. Rostás Sándor atyák, argentin misszionáriusok szombat esti előadásának a címe. Vasárnap minden szentmisén a verbita missziósok prédikáltak. A két délelőtti szentmise között érdekes meglepetésben volt részük a templomlátogatóknak. Egy zsámbéki gyermekcsoport a premontrai nővérek vezetésével missziós jelenetet adott elő, a Pápai Missziós Művek megalapításáról. Délután meg lehetett tekinteni a Misszió című filmet, mely az előző napi élménybeszámoló színhelyén játszódik. Utána arról beszélgettünk, hogy mi is a film tanulsága a mai magyar katolikusok számára. Amikor az esti mise után P. Rostás Sándor, a Pápai Missziós Művek országos igazgatója rátűzte a missziós keresztre a 2005-ös évszámot, nagy örömmel mondhattunk hálat Istennek a missziós hétvége kegyelmeiért. Reméljük, hogy az Isten-hegy tényleg közelebb került Istenhez!

Béla testvér

környékre már a kezdetektől fogva, hiszen értelmiségiek voltak azok, akik a XIX. században felépítették az itteni nyaralókat, illetve a templomot. István atya jól ki is használja többségében felsőfokú végzettségű hívei szaktudását, alkotóerejét. Már ősztől kezdve igen intenzív együttműködéssel készítettük elő a missziós hétvégét. Ebben a plébános úr mellett nagy szerepet játszott az egyházközségi képviselő-testület is, különösen Hetényi Péter elnök úr. Sajátos adottságainak megfelelően több kiváló előadót is

A szerzetesek elhurcolása 1950-ben

Ötven évvel ezelőtt, 1950 nyarán Magyarországon sok száz férfi és nő szerzetest hurcoltak el kényszerlakhelyre, azaz: internáltak. Kőszegi rendházunkba július 11-én késő este csöngettek be az ávosok. A nagy csengővel összehívtam a rendtársakat, és közölték velünk, hogy csomagoljunk össze, azaz egy váltás alsóneműt, tisztálkodószert, egy napi ételmezt, két lavórt, mást nem vihetünk. Meg fogják vizsgálni a csomagunkat – mondták. (Meg is vizsgálták.) Ha készen vagyunk, az udvaron lévő két teherautóra lépünk fel – hangzott az utasítás.

Mikor készen lettünk, bementünk a kápolnába és hangosan elimádkoztuk a tedeumot. Éjfél körül indultunk el. Az autó természetesen le volt ponyvázva. Egész nap mentünk, egyszer volt megállás egy elhagyatott helyen, ott – reverendát levetve – egy negyedóra kiszállhattunk. Éjfél körül érkezünk utunk végére, ahol közölték, hogy Nyírbátorban vagyunk, és a minorita kolostor házfőnöke, *Juhász Jenő* atya fog gondoskodni rólunk. Bent az épületben két szalmával beterített terem várt, a nagyobbik nekünk, verbitáknak, a kisebbik a három annuntiata kedvesnővérnek volt elkészítve. Jólesett volna egy kis meleg tea, éhesek is voltunk, de hát sehol semmi. Valami kis maradékot kotorásztunk össze. Közben sorakozni kellett egy ajtó előtt, bent egy fiatal ávos várt külön-külön bennünket. Tőlem többek között azt is kérdezte: én kinek tartom őt? Azt válaszol-

tam, hogy ávosnak. Hát ilyen volt a fogadtatás. Tizenötén érkezünk, három kedvesnővér: *Alfonza* anyja, *Bartolomea* szakács nővér és *Amata* nővér – annuntiaták. A tizenkét verbita között ketten voltak papok – *Pfemeter János* rektor és *Farkas Antal*, nyolcan testvérek – *Bíró A. Pászka*l, *Bujdosó M. Flórián*, *Zoltán S. Ottokár*, *Tillinger J. Vince*, *Lukács L. Márk*, *Koczka I. Antal*, *Harsányi L. Ágnes*, *Varga L. Szeráfim* és két novícius – *Surányi Tibor* és *Patakfalvy György*. Hajnalban ahogy tébláboltunk, megjelent egy középkorú férfi, bemutatkozott, hogy ő a helybeli református esperes (nagyon sajnálom, hogy a nevére nem emlékszem), hallották – mondta –, hogy ide is hoztak szerzeteseket, kérdezi, hogy van-e enni valónk, vagy egyáltalán mire van szükségünk. Mondtuk, hogy nincs semmink. Máris elment, és nemsokára friss, ropogós zsemlékkel, kenyerekkel jött és hát hozzá tejet, vaját, kolbászt, szalonnát, paprikát, paradicsomot és egyebeket is hoztak. Bizony: legelőször a református testvéreink láttak el bennünket élelemmel! A Jóisten áldja meg őket és utódaikat is! Ezt nem tudom elfelejteni, és azóta is sokszor gondolkodom rájuk és imádkozom értük. Tizenötünk közül már csak egyedül e sorok írója él.

Varga Szeráfim testvér

Elhunyt Domonkos László atya (1920–2005)

Ez év májusában hosszú, fájdalmas betegség után elhunyt *Domonkos László* verbita atya. Közel negyven éven át az argentin misszióban dolgozott, ahol lelkipásterként és zenészként nagy tekintélynek örvendett, de hazatérése után is hamarosan Kőszeg városa jellegzetes színteréjévé vált a mindenkivel kedvesen elbeszélgető, fehér botos atya. Bár utolsó éveit a székesfehérvári papi otthon visszavonultságában töltötte, itt is gyakran felkeresték rendtársai, tisztelői.

László atya 1920. március 27-én született Gyarmat községben. Alapiskolái elvégzése után a kőszegi missziós szeminárium tagja és a bencés gimnázium tanulója lett. 1939-től a Bécs melletti Mödlingben az Isteni Ige Társaságának pap- és szerzetesnövendéke volt, majd a bécsi Pázmáneumban folytatta filozófiai és pedagógiai tanulmányait. A kőszegi Missziós Szemináriumban lett viceprektus és énektanár.

A következő fontos dátum életében 1946. Ekkor szentelték pappá. 1947-től a kiskunfélegyházi Szent István Missziós Szeminárium tanára és gondnoka, az Álami Tanítóképzőben hittanár, a Kántorképzőben pedig tanár volt. Az ÁVH többször is zaklatta, és 1951-ben megvonták tőle a hitoktatási és papi működési engedélyét. Ekkor már a kőszegi egyházi énekkar karnagya, majd nem sokkal később a kőszegi szimfonikus zenekar vezetője.

1956-ban elhagyta az országot. Ausztriában rövid ideig magyar menekültek lelkésze volt, majd 1957-ben Argentínába ment misszióba. Itt egy ideig Apostolusban dolgozott, de betegsége miatt Pla-

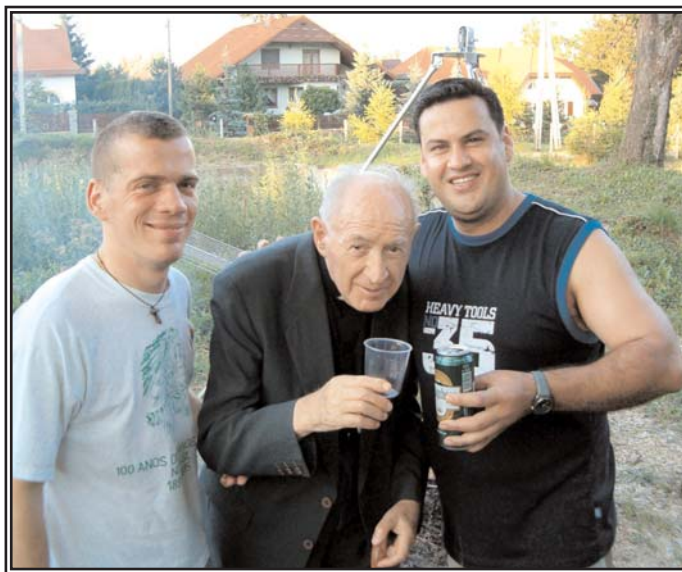
tanoson, az angolkiasszonyok magyar intézetében folytatta szolgálatát, mint az intézet, az argentinai magyarság és Platanos település lelkésze. Az intézetnek hatvan magyar növendéke volt abban az időben, akiknek szülei a forradalom leverése miatt hagyták el országunkat. Domonkos páter közben argentin iskolákban is tanított zenét és éneket, és – mint Kodály-tanítvány – bevezette mestere világhírű módszerét. Megalapította

a Pannonia Sacra cserkészcsapatot, és tizenöt éven át vezette. 1972-ben hitbuzgalmi folyóiratot indított, szerkesztett, melyet havonta 500 példányban adott ki.

1979-ben Buenos Airesben felépíttette a Mindszentynomot, a magyar katolikus székházat, melynek kápolnáját Buenos Aires érseke Szent István tiszteletére szentelt fel. Megalakította az argentinai Liszt Ferenc Társaságot, és a zeneszerző halálának centenáriuma, 1986-ban László atya számos hangversenyt és előadást szervezett országszerte.

Könyvet írt a Kodály-módszerről, és Argentínában, valamint Észak-Amerikában egyetemei kurzusokat vezetett ugyanebben a témában.

1991-ben hálaadó zárandoklatot vezetett Lujanba, Argentína legnagyobb

búcsújáró helyére *Mindszenty* bíboros földi maradványainak hazaszállítása alkalmából, amelyen több mint ezer fő vett részt. A bazilikában elhelyezték a magyar zászlót, az akkori magyar követ jelenlétében.

A kilencvenes évek folyamán rohamosan romlott Domonkos páter látása, ezért miután itthon újjászerveződött a verbita rendtartomány, hazatért. Levelezés útján azonban utolsó napjaiig kapcsolatban maradt szeretett argentinai magyarjaival, akik közül az immár szabaddá vált anyaországba sokan visszatértek.

László atyát a székesfehérvári papi temetőben helyezték örök nyugalomra. Nyugodjék békében!

Ujhelyi Balázs

Halihó!

Gyorsan telik az idő, már negyed-éve, hogy megjelent az első Világposta!

Azóta örömmel tapasztaltuk, hogy olyan sok levelet, rajzot, történetet és még meséket is kapunk tőletek, amihez egy teljes Világposta kelene, ha mind közölni szeretnénk. Majd igyekszünk minél többet, de nehéz dolgunk lesz, mert mindegyik jól sikerült, de csak egy oldal áll rendelkezésünkre. Azért majd igyekszünk...

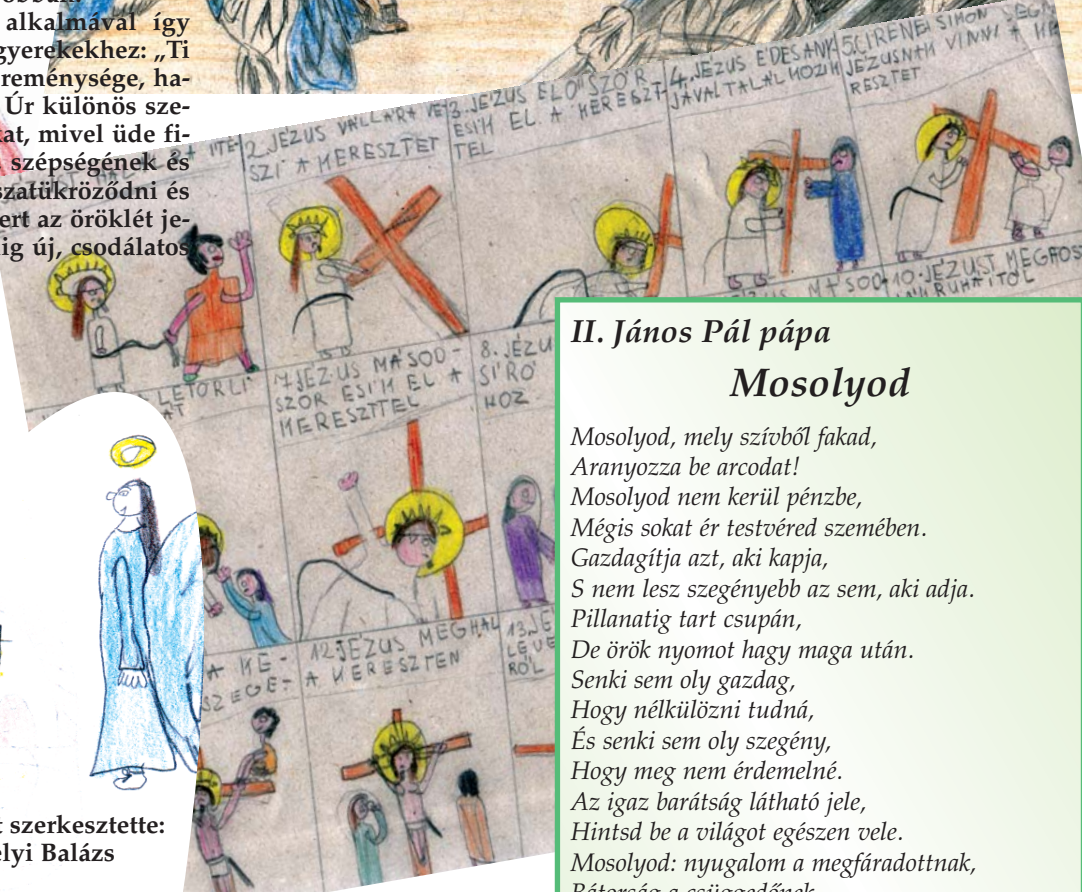
Reméljük, minél többen jelentkeztetek a nyári missziós táborunkba, ahol végre személyesen is folytathatjuk azt, amit a levelezésünkben megkezdtünk.

Szeretnénk egy írással kedveskedni nektek, melynek szerzője II. János Pál pápa, aki mindenkin segített és mindenkit szeretett, de titeket, gyerekeket szeretett a legjobban.

Magyarországi látogatása alkalmával így szólt a magyar fiatalokhoz és gyerekekhez: „Ti vagytok a magyar egyház élő reménysége, hazátok ígéretes tavasza. (...) Az Úr különös szeretetébe fogad titeket, fiatalokat, mivel üde fiatalokatokban saját életének, szépségének és szeretetének bőségét látja visszatükröződni és folytatódni. (...) Isten fiatal, mert az öröklét jelenében él, szeretetének mindig új, csodálatos lendületében.”

Az oldalt szerkesztette:
Ujhelyi Balázs

II. János Pál pápa Mosolyod

Mosolyod, mely szívből fakad,
Aranyozza be arcodat!
Mosolyod nem kerül pénzbe,
Mégis sokat ér testvéred szemében.
Gazdagítja azt, aki kapja,
S nem lesz szegényebb az sem, aki adja.
Pillanatig tart csupán,
De örök nyomot hagy maga után.
Senki sem oly gazdag,
Hogy nélkülözni tudná,
És senki sem oly szegény,
Hogy meg nem érdemelné.
Az igaz barátság látható jele,
Hintsd be a világot egészen vele.
Mosolyod: nyugalom a megfáradottnak,
Bátorság a csüggedőnek,
Vigasztalás a szomorkodónak.
Mosolyod értékes, nagyon nagy jó,
De semmiért meg nem vásárolható.
Kölcsönözni nem lehet, ellopni sem,
Mert csak abban a percben van értéke,
Amelyben arcon megjelen'.
És, ha ezután olyannal találkozol,
Aki nem sugározza a várt mosolyt,
Légy nagylelkű, s a magadét add,
Mert senkinek sincs nagyobb szüksége mosolyra,
Mint annak, aki azt másnak adni nem tudja.

Ezt kívánjuk mindnyájatoknak
az egész nyárra!

